Η ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΕΙΝΕ ΓΡΟΥΣΟΥΖΙΚΟ Ἤ ΟΧΙ ΤΟ ΝΟΥΜΕΡΟ 13 ;

Ἡ «Λέσχη τῶν 13» τῆς Νέας Ὑόρκης. Ἡ περίεργη ἱστορία τῆς ἱδρύσεώς της. Τὸ γεῦμα μὲ τὶς ἀπίστευτες συμπτώσεις. Ἡ περιπέτειες ἑνὸς μηχανικοῦ μὲ τὸ 13. Πῶς ἀποφάσισε ν' ἀντιδράση κατὰ τοῦ μειραίου ἀριθμοῦ. Τὸ 13.... ἐθνικὸ ἔμβλημα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν. Ἡ 13η λεωφόρος. Ἕνας ἀτελείωτος δημοσιογραφικὸς ἀγών.

ΙΝΕ γρουσούζικος ὁ ἀριθμὸς 13; Στὸ ἐρώτημα αὐτό, ὅλοι σχεδὸν οἱ Εὐρωπαῖοι καὶ ὅλοι σχεδὸν οἱ Ἀμερικανοί, γιὰ ν' ἀναφέρουμε μόνο τοὺς πολιτισμένους λαούς, ἀπαντοῦν «ναί». Τὸ 13 ἐθεωρεῖτο πάντα καὶ θὰ θεωρεῖται, πολὺ ξέρει ἐπὶ πόσον καιρὸ ἀκόμη, γρουσούζικο.

Ὡστόσο, ἐντελῶς ἀντίθετη γνώμη ἔχουν τὰ μέλη μιᾶς λέσχης τῆς Νέας Ὑόρκης, τῆς «Λέσχης τῶν Δεκατριῶν». Οἱ κύριοι αὐτοί, ὄχι μόνο δὲν πιστεύουν ὅτι τὸ 13 εἶνε γρουσούζικο, ἀλλ' ἀπεναντίας νομίζουν ὅτι τὸ 13 εἶνε ἐξαιρετικὰ γουρλίδικο. Γι' αὐτὸ καὶ στὴν αἴθουσα τῶν συνεδριάσεων τῆς πρωτότυπης αὐτῆς λέσχης, ὑπάρχουν 13 τραπέζια, μὲ δεκατρεῖς θέσεις τὸ καθένα. Ἡ αἴθουσα ἐπίσης φωτίζεται ἀπὸ 13 ἠλεκτρικὰ πολύφωτα, καθένα ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἔχει 13 λαμπόνια.

Πῶς ὅμως, ὕστερα ἀπὸ ποιὰ περιστατικά, ἱδρύθηκε ἡ περίεργη αὐτὴ λέσχη, σκοπὸς τῆς ὁποίας εἶνε ν' ἀντιδράση κατὰ τῆς προλήψεως ποὺ ὑπάρχει γιὰ τὸν ἀριθμὸ 13;

Ἀκοῦστε λοιπὸν τὴν ἱστορία τῆς ἱδρύσεώς της, ἡ ὁποία εἶνε ἐξαιρετικὰ περίεργη:

Στὶς 13 Ἰουνίου 1900, τὸ ὑγειονομικὸ συμβούλιο τῆς πόλεως Κάμντεν ἔδινε τὸ ἐτήσιο γεῦμα του σὲ μιὰ αἴθουσα τοῦ ὑτ' ἀρ. 13 σπιτιοῦ τῆς ὁδοῦ Ἀγορᾶς (Μάρκετ Στρήτ). Στὸ γεῦμα αὐτό, τοῦ ὁποίου τὸ μενοῦ περιλάμβανε 13 φαγητά, προσῆλθον 13 ἀπὸ τοὺς προσκεκλημένους. Ἡ περίεργες αὐτὲς συμπτώσεις τοῦ ἀριθμοῦ 13 δὲν ἄργησαν νὰ γίνουν ἀντιληπτὲς ἀτ' τοὺς προσκαλεσμένους καὶ σχολιάστηκαν, φυσικά, σὲ τόνο ἀστεῖο. Ἕνας προληπτικὸς ὅμως μηχανικός, ποὺ ἦταν κι' αὐτὸς ἀτ' τοὺς καλεσμένους, κυριεύθηκε ἀπὸ τὰ πιὸ θλιβερὰ προαισθήματα. Τοῦ κόπηκε ἡ ὄρεξις τοῦ δυστυχοῦς καὶ δὲν συλλογιζόταν τίποτε ἄλλο ἀτ' τὸ 13.

Μὰ δὲν ἦταν αὐτὸ μόνο. Ὕστερα ἀπὸ τὸ γεῦμα, ὁ μηχανικὸς γύριζε στὸ σπίτι του συλλογισμένος, ὅταν ἔξαφνα εἶδε ἕνα τράμ ποὺ ἦταν ἕτοιμο νὰ παρασύρη ἕνα κοριτσάκι. Χωρὶς νὰ διστάση οὔτε στιγμή, ὥρμησε ἀμέσως πρὸς τὶς γραμμές, ἄρπαξε τὸ κοριτσάκι καὶ τὸ τράβηξε σχεδὸν κάτω ἀπὸ τὶς ρόδες. Τί παρατήρησε ὅμως ἐκείνη τὴ στιγμή; Τὸ τράμ εἶχε ἀριθμὸ 13 καὶ τὸ κοριτσάκι, ὅταν τὸ ρώτησε πόσων χρόνων εἶνε, ἀπάντησε: «Δεκατριῶν !». Τὸ αἷμα τοῦ μηχανικοῦ πάγωσε ἀπὸ τὸν φόβο του...

Ὡστόσο, ὥς τὴ στιγμὴ ἐκείνη, τὸ νούμερο 13 δὲν τοῦ εἶχε φέρει γρουσουζιά. Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, ὁ μηχανικὸς εἰδοποιήθηκε ὅτι δεκατρία κτίρια ἦσαν σὲ κακὸ χάλι καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ πάη, νὰ τὰ ἐπιθεωρήση.

Τὴν ἐπιθεώρησί του αὐτὴ τὴν ἔκανε ὁ μηχανικὸς μὲ αὐτοκίνητο. Μὰ τὴ στιγμὴ ποὺ ἐπιχείρησε νὰ περάση ἀπὸ μιὰ σιδηροδρομικὴ γραμμή, φάνηκε ἕνα τραῖνο ποὺ εἶχε νούμερο 513! Τὴν ἴδια στιγμὴ φάνηκε ἀπὸ τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι καὶ ἕνα κάρρο. Τὸ αὐτοκίνητο τοῦ μηχανικοῦ πρόφτασε καὶ πέρασε τὴ γραμμή, πρὶν φτάσει τὸ τραῖνο, σκόνταψε ὅμως στὰ σίδερα καὶ τρακάρισε πάνω στὸ κάρρο! Ὁ μηχανικὸς πληγώθηκε μάλλον ἐλαφρὰ καὶ τὸν μετέφεραν σ' ἕνα γειτονικὸ φαρμακεῖο, τὸ ὁποῖον εἶχε ἀριθμὸ 213! Ἐκεῖ προσεκλήθη ἐπειγόντως ἕνας γιατρὸς γιὰ νὰ περιποιηθῆ τὸν πληγωμένο. Ὅταν δὲ ρωτήθηκε πόσα ἤθελε γιὰ τὸν κόπο του, ζήτησε... 13 δολλάρια!

Ὁ μηχανικός, ὕστερα ἀτ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἀπίστευτες συμπτώσεις, κυριεύθηκε ἀπὸ ἕναν ἀκατανίκητο πανικό. Ἀνεκοίνωσε τὴν περιπέτειά του σὲ δημοσιογράφους, οἱ ὁποῖοι ἔσπευσαν, φυσικά, νὰ τὴν γράψουν στὶς ἐφημερίδες των, φουσκώνοντάς την μὲ διάφορες ὑπερβολὲς καὶ μὲ φανταστικὲς λεπτομέρειες.

Μὰ τότε στὸ πνεῦμα τοῦ μηχανικοῦ κ. Ἄμιλτον ἔγινε μιὰ περίεργη ἀντίδρασις. Ἀπεφάσισε νὰ πολεμήση μὲ κάθε τρόπο τὸν φόβο ποὺ τοῦ ἐνέπνεε τὸ νούμερο 13. Ἵδρυσε λοιπὸν τὴν περίφημη «Λέσχη τῶν Δεκατριῶν» καὶ ἀπὸ τότε ἄρχισε νὰ κάνη προπαγάνδα ὑπὲρ τοῦ 13.

* * *

—Ὁ ἀριθμὸς 13, εἶπε τελευταία ὁ μηχανικὸς αὐτὸς σὲ μιὰ ἀνακοίνωσί του, πρέπει νὰ ἐμπνέη σέβας κι' ἐνθουσιασμὸ σ' ὅλους τοὺς Ἀμερικανούς. Καὶ ἰδοὺ γιατί:

» Τί μέρα ἀνακαλύφθηκε ἡ Ἀμερική; Στὶς 13 Μαρτίου 1492. Πόσα ἀστέρια ἔχει ἡ σημαία τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν; Δεκατρία. Τὸ ἀμερικανικὸ ἔμβλημα «E pluribus unum» (Καὶ οἱ πολλοὶ ἕνας) ἀπὸ πόσα γράμματα ἀποτελεῖται; Ἀπὸ δεκατρία! Ἐπίσης ὁ ἀετὸς τοῦ ἐμβλήματός μας κρατάει στὸ ἕνα του χέρι ἕνα κλαδὶ ἐλιᾶς μὲ δεκατρία φύλλα, καὶ στὸ ἄλλο κεραυνούς. Πόσοι εἶνε οἱ κεραυνοί αὐτοί; Δεκατρεῖς. Δεκατρεῖς κεραυνοὶ γιὰ νὰ φωτίσουν τὸν κόσμο ἢ γιὰ νὰ τὸν καταστρέψουν! Πόσες ἀχτίδες ἔχει ὁ ἀετός μας στὸ στῆθος του; Δεκατρεῖς!

Μετὰ τὴν ἀνακοίνωσί του αὐτή, ὁ κ. Ἄμιλτον ἀπεφάσισε νὰ κάνη καὶ εὐρύτερη προπαγάνδα γιὰ νὰ ξερριζώση τὴν πρόληψι ποὺ ὑπάρχει κατὰ τοῦ ἀριθμοῦ 13. Καὶ ἐπέτυχε. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἵδρυσι τῆς λέσχης του, τῆς ὁποίας τὰ μέλη εἶνε ἄπειρα, ἔκανε καὶ ἄλλες ἐνέργειες.

Οἱ προληπτικοὶ Ἀμερικανοὶ ζητοῦσαν πρὸ ὀλίγου καιροῦ ν' ἀντικατασταθῆ ὁ ἀριθμὸς τῆς 13ης Λεωφόρου τῆς Νέας Ὑόρκης (ὡς γνωστόν, οἱ δρόμοι στὴ Νέα Ὑόρκη δὲν ἔχουν ὀνόματα, ἀλλ' ἀριθμούς). Ζητοῦσαν δηλαδὴ ν' ἀντικατασταθῆ ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς μὲ τὸ 12 1)2 καὶ νὰ ὀνομασθῆ ἡ 13η Λεωφόρος, Λεωφόρος... 12 1)2!

Μόλις ἄκουσε τὴν ἐξωφρενικὴ αὐτὴ πρότασι, ὁ κ. Ἄμιλτον φρένιασε ἀπὸ τὸ κακό του καὶ γιὰ νὰ δείξη πόσο δὲν φοβόταν τὸν «μοιραῖο» ἀριθμό, πῆγε καὶ κατοίκησε στὴ 13η Λεωφόρο. Τὸ παράδειγμά του τὸ μιμήθηκαν καὶ πολλοὶ ἄλλοι ὀπαδοί του κι' ἔτσι οἱ προληπτικοὶ ἀναγκάστηκαν ν' ἀποσύρουν τὴν πρότασί τους.

Δὲν ἐγκατέλειψαν ὅμως καὶ τὸν ἀγῶνα των. Τὰ δημοσιογραφικὰ ὄργανά των διεκήρυξαν τὴ γρουσουζιὰ τοῦ ἀριθμοῦ 13 καὶ ἀνέφεραν διάφορα σχετικὰ ἀνέκδοτα ἀπὸ τὴ ζωὴ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν. Ἰδοὺ ἕνα ἀτ' αὐτά:

Στὶς 13 Δεκεμβρίου 1907, ὁ ἔνδοξος Ἰταλὸς ποιητὴς Ντ' Ἀννούντσιο ἐβγῆκε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο «Ρετζίνα» τῆς Ρώμης. Τὸ ἀμάξι ποὺ πῆρε γιὰ νὰ κάνη τὸν περίπατό του εἶχε νούμερο 13. Ὅταν δὲ στὸ τέλος ρώτησε τὸν ἀμαξᾶ πόσα τοῦ χρωστοῦσε, ἔλαβε τὴν ἀπάντησι: «13 λιρέττες». Γυρίζοντας στὸ ξενοδοχεῖο, βρῆκε 13 γράμματα. Τὸ βράδυ, ὅταν κατέβηκε νὰ γευματίση μὲ μιὰ συντροφιὰ στὸ ἐστιατόριο τῆς «Ρετζίνας», οἱ συνδαιτημόνες ἦταν δεκατρεῖς!... Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ Ντ' Ἀννούντσιο ἐπῆγε μὲ ἀμάξι στὸ θέατρο «Ἀρτζεντίνα» γιὰ νὰ παρακολουθήση τὶς δοκιμὲς ἑνὸς νέου του ἔργου, τῆς «Νάδε». Μὰ τὸ ἀμάξι ἀναποδογύρισε καὶ ὁ ποιητὴς πληγώθηκε στὸ μάτι. Ὁ νοῦς του τότε πῆγε ἀμέσως στὸν γρουσούζικο ἀριθμὸ καὶ μουρμούρισε: «Τὸ δεκατρία !». Ἔπειτα λιποθύμησε.

Τί ἀπαντοῦν σ' αὐτὰ τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου τῶν Δεκατριῶν; Τί ἄλλο παρὰ ὅτι ὑπάρχουν ἄνδρες ἐνδοξότεροι ἀπὸ τὸν Ντ' Ἀννούντσιο, οἱ ὁποῖοι, μολονότι γεννήθηκαν 13η τοῦ μηνός, ὑπῆρξαν ὡστόσο εὐτυχισμένοι. Παράδειγμα ὁ Πάπας Λέων ὁ 13ος, ὁ ὁποῖος ἔζησε 93 χρόνια καὶ ὑπῆρξε ἕνας ἀπὸ τοὺς λίγους ἀρχηγοὺς τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας ποὺ ἔμειναν στὸν παπικὸ θρόνο τοὐλάχιστον ἕνα τέταρτο τοῦ αἰῶνος!

Ἔτσι, τόσο οἱ ἀπηλλαγμένοι ἀπὸ προλήψεις Ἀμερικανοί, ὅσο κι' οἱ προληπτικοί, βρῆκαν δοιλειὰ καὶ ἀραδειάζουν ἐπιχειρήματα ἐπὶ ἐπιχειρημάτων, ἀναφέρουν περίφημα παραδείγματα, κτλ. Καὶ ἡ συζήτησις συνεχίζεται πρὸς μεγάλην διασκέδασιν ὅλων τῶν ἄλλων Ἀμερικανῶν ποὺ δὲν εἶνε οὔτε ὑπέρ, οὔτε κατὰ τοῦ δεκατρία!...

Κολόμβου.

Εἶχα παρατηρήσει ὅτι οἱ ἄνδρες, ἐξ ἐνστίκτου, ὅταν τοὺς ρίχνεις κάτι στὰ γόνατα, τὰ ἑνώνουν γιὰ νὰ μὴ πέση αὐτὸ τὸ κάτι χάμω. Ἡ γυναῖκες, ἀπεναντίας, ἀπομακρύνουν τὸ ἕνα γόνατο ἀπὸ τ' ἄλλο γιὰ νὰ πέση τὸ ἀντικείμενο αὐτὸ στὴ φούστα τους... Ἐάν, λοιπόν, ὁ λόβδας ἦταν ψεύτικος καὶ ἦταν σκηνοθετημένος νὰ φοράη παντελόνια, θὰ ἔνωνε αὐτομάτως τὰ γόνατά του γιὰ νὰ συγκρατήση πάνω σ' αὐτὰ τὸν σταυρό... Ἂν πάλι ἦταν πραγματικὸς ἀδδᾶς, συνηθισμένος ἀπὸ τὸ ράσο του, θὰ ἀτεμάκουνε τὰ γόνατά του γιὰ ν' ἀνοίξη τὸ ράσο καὶ νὰ πέση ὁ σταυρὸς μέσα σ' αὐτό.

Ὁ δικός μου ὁ ἀδδᾶς ἔνωσε τὰ γόνατά του ἀντὶ νὰ τ' ἀνοίξη ὅταν τοῦ ἔριξα τὸν σταυρό.

Σὰν ἀστραπὴ τότε ἔπεσα ἐπάνω του...

—Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου σὲ συλλαμβάνω! οὐρλιασα...

* * *

Στὸ σημεῖο αὐτὸ τῆς διηγήσεώς του, ὁ κ. Μπλανσὰρ τράβηξε τὴν τελευταία ρουφηξιὰ τοῦ σιγαρέτου του.

—Καὶ... ἦταν πράγματι αὐτὸς ὁ δολοφόνος, ρωτήσαμε μ' ἀγανία.

—Ἔ, φυσικά... Δὲν τὸ καταλάβατε;... Δὲν σᾶς εἶπα πὼς τὸ σταυροῦδάκι αὐτὸ μοῦ θυμίζει τὴ μεγαλείτερη ἐπιτυχία τῆς δράσεώς μου ὡς ἀστυνομικοῦ; Κρῖμα σ' ἐσᾶς... Κι' εἰσαστε καὶ ντετεκτίβ!...

LEO MARNIER